

VYJÁDRĚNÍ VEDOUCÍHO BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Mária Šmolková: Inscenačný proces s deťmi predškolského veku (56 stran, 11 stran príloh)

Jádrom bakalářské práce M. Šmolkové je inscenace realizovaná s předškolními dětmi, přesněji řečeno projekt typu playmaking, který dospěl do takové fáze, že mohl být citlivě fixován a nakonec dokonce prezentován před publikem.

Mária Šmolková se rozhodla přijmout dosti riskantní výzvu: pracovat s předškolními dětmi na divadelním tvaru, který by byl prezentovatelný na veřejnosti. Díky svým zkušenostem a pedagogické citlivosti se jí tento záměr zdařil, aniž se uchýlila k manipulování dětí, nebo dokonce k drilu. Citlivě a s velkým respektem k možnostem a limitům předškolních dětí přistupovala k úkolu, který si stanovila. Stává především na spontánní dětské hře, přičemž inscenační, přesněji protoinscenační práci s předškoláky koncipovala tak, aby byla co nejpřínosnější pro všechny děti z její skupiny a aby se děti cítily v připravovaném tvaru co nejbezpečněji. To jim umožnilo být přirozené i v tak náročných podmínkách, jaký představuje nabitý divadelní sál vysočanského Gongu.

Úspěch projektu M. Šmolkové byl podmíněn už volbou předlohy, bilderbuchu Jennifer Berneové *Kamil neumí létat*. Kniha nabízí témata blízká dětem předškolního věku, přehledný děj a situace, které je možné dramaticky rozehrávat. Především je však potřeba podtrhnout, že M. Šmolková citlivě volila metody a techniky, kterými příběh spolu s dětmi procházela, že pečlivě promýšlela jednotlivé fáze práce a uměla děti motivovat tak, aby neztratily o příběh zájem nebo aby se z přípravy jevištního tvaru nestalo mechanické secvičování.

Na práci M. Šmolkové je sympatická její pokora, s níž přistupuje k práci s dětmi, ale i k psaní bakalářské práce. Realisticky píše, že její práce nemá ambice poskytnout návod jak pracovat s předškolními dětmi při vytváření inscenace. Jejím cílem, jak sama píše, je „odkrýt jednu z mnohých cest“, kterou pokládá za smysluplnou. A je třeba zdůraznit, že tento cíl bohatě naplnila.

Za velmi užitečné pokládám mj. pasáže, v nichž autorka porovnává cíle dramatické výchovy s cíli formulovanými v RVP pro předškolní vzdělávání. Další cennou a dobře zpracovanou kapitolou je ta o rolové hře v předškolním věku (Detský herec). Autorka si je vědoma toho, že je to problematika zásadní důležitosti pro zvolené téma, proto o něm pojednává nejen obecně (s oporou v literatuře), ale na základě vlastních zkušeností a dospívá k zajímavým postřehům o specifčnosti hraní rolí v předškolním věku.

Práce na příběhu o špačkovi Kamilovi je popsána přehledně a dobře zachycuje jednotlivé etapy cesty k jevištnímu tvaru, přičemž si Mária Šmolková všímá nejen hledání divadelních prostředků, ale hlavně toho, jak děti motivovala jako pedagog, jaké cíle si kladla, na co narážela, co museli společně řešit. Za zvláštní pozornost stojí podkapitola Fixovanie tvaru.

Práci funkčně doplňují také přílohy: text předlohy, scénář inscenace, fotografie a také videozáznam vystoupení ve vysočanském Gongu.

Bakalářská práce Márie Šmolkové je kvalitní, logicky uspořádaná, přehledná, je opřena o relevantní odbornou literaturu, a navíc je čtivá a kultivovaně napsaná. **Proto ji rád doporučuji k obhajobě. Předběžně navrhuji klasifikaci B.**

Praha 19. června 2018

prof. Jaroslav Provazník
